mal on ju ka aru peas, tema „kombineerib“ ka, nagu mõni Priidugi. Kui Priidu wälja läks, hakkasiwad jäneseb iseeskis juttu ajama. Hints ae! ütles Draw, „kas sa tead, mispärast see Priidu mulle naaskiga augu külje sisse laskis?“ Hints naeratas, wiskas end märskete kapsaste peale selili ja ütles: „Rumal oled sina ka! Ega see naaskel ei olnud, see oli püss. „Mis sa lori ajad,“ kähwatas Pulber, „mina nägin ise, et see riist naaskel oli.“ „Õige jah, Pulber,“ ütles Laos, „mull on praegu kuul weel augu sees, mis pärast püssilaskmist sisse topiti. „Õigus, õigus!“ karjusiwad teised. Hints tahtis wastata, aga kartis Laossa kurja nägu ja jäi wait. Oligi hea, sest rääkimine on hõbe, waitolemine kuld. — — — — — — — —

Friedrich Knopfi juures oli täna suur lõuna söömaaeg. Eleonora oli söögid ka seda wiisi walmistanud, et keegi ütelda ei wõinud, et nad halwad oleks olnud. Nende beaduseet onti teega märku, et wäga tugewaste söödi. Wana apteegi herra oli lõbusa jutuga mees ning oskas ka parajal ajal mõnusa nalja sõna sekka wisata. Nii ütles ta ka täna, kui ta enne pika eeskõne Eleonora osawuse kohta oli pidanud ja waprat perenaist maja ubkuseks ja mehe auutäbeks kiitnud: „Söögem sõbrad aegamööda, aga söögem — palju!“ See wirgutus oli waprale perenaisele just meelt mööda. Siin piab kalendri tegija perenaisteet midagi awaldama, mis just nende laitus ei ole. Kopikaga käiwad nad ihnusalt ümber ning weeretawad teda enne kümme korda peus ümber, kui nad ta wälja annawad, aga kui neil kallis pidu söömaaeg on walmistatud, siis nõuawad nad, et pidulised wiimse kalaluukese ära sööma piawad, ning õnnetus sellele mehele, kes kõhna söögi ifuga niisuguse pidu laua juure istub! Meie õpetatse perenaine liisas apteekri nalja sõdeme peale juure: Mu herrad, ma röömustan üli wäga, et Teie hea söögi isu kaasa toonud olete. See on mu suurem meele hea. Aga mull on weel üks uudis, mis ma lauale kandma saan ja mu röom saaks weel suuremaks minema, kui auustatud wõerad tema üle ärakautamise otsuse teekiwad

„Oi, oi, proua Eleonora, mis uudis see on?“ Päris tohter kohe järele.

„On saladus, kunni ta weel laual pole,“ wastas perenaine.

Nüüd arwas ka Priidu paraja aja olema, ääri weeri mööda oma tulewast imetegu ette kuulutada ning pajatas: „Jah, auustatud sõbrad! Saladusi on tõigil pool. Suur on see imestamine igakord, mis übe suure saladuse ilmumise juures sünnib. Nii on see asi ka teaduses ja teaduslikudes asjades. Hoolsad uurijad ei awalda enne oma saladusi, kui neil asi põhjani läbi katsutud ei ole. Ka mina teen übe uurimise töö juures mõnda aega tegemist ning loodan, et Teie, mu auustatud wõerad, mõne päewa pärast oma silmadega midagi näha saate, mis siin linnas enne Teid ega mind weel keegi ei ole kuulnud ega näinud.

Eleonora tõsjas Priidut jälle natuke ja ütles sala: „Kuule, ära hakka jälle pilli ajama!“

Priidul sai nüüd ka meel natuke pahaks ja ta ütles: „Armas Eleonora, sina saad ka sedasama imet näha ring siis saab sulle su sala noomimine häbi tooma. Ma ütlen: ehmatusega saad sa mind auustama!“

„Kuulge! Kuulge!“ ütles madam Birke.

„Kas Teie mõne uue põhjusoluse wõi elemendi olete ülesse leidnud?“ küsis apteeker.

„Seda küll mitte,“ wastas Priidu, „aga asi on weel palju tähtsam ning minu nime saawad ajalehed übes teise kuulsa mehe nimega nimetama ning meie linna kodanikud saawad — kui neil asjast õiget arusaamist on — mind kahtlemata kas omaks auukodanikuks ehk linnawolinikus walima. Ja talurahwas saawad nägema, et nende linnas mitte ilma aegu üks Schleswig-Holsteini sugust mees ei ela. Siis saate ka Teie, mu herrad ütlema, mis Teie mu uurimise kohta mitte ütlemata ei wõi jätta.

„Külap' see üks wneline uudis ikka saab olema!“ kõhatas tohter.

„Ja tarwis oleks ka niisugust tähtsat asja,“ ütles

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, lk. 27